

Trestný čin opilství

Nemůže-li pachatel ovládnout nutkání požití alkoholické nápoje (např. právě pro konečnou fázi závislosti na alkoholu) a neovládá tak ani to, zda se přivede požitím alkoholických nápojů do stavu nepřičetnosti, v němž se dopustí jednání, které má jinak znaky trestného činu, nelze jej učinit vůbec trestně odpovědným, neboť je jeho trestnost vyloučena právě pro nepřičetnost.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 11 Tdo 1482/2007, ze dne 21.1.2008)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání podané obviněným V. H., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 8 To 67/2006, jako soudu odvolacího, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 4 T 67/2005, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se zrušuje usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 8 To 67/2006. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Městskému soudu v Praze přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 4 T 67/2005, byl V. H. uznán vinným trestným činem opilství podle § 201a tr. zák., za který byl podle § 201a odst. 1 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání tří let, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 60a odst. 1, 2 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v délce trvání tří let, za současného vyslovení dohledu. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. byl zároveň obviněnému uložen trest propadnutí věci, a to jednoho kusu kladívka ve tvaru sekyrky s dřevěnou rukojetí.

Podle skutkových zjištění Obvodního soudu pro Prahu 2 se obviněný shora uvedené trestné činnosti dopustil tím, že dne 2. 3. 2005 kolem 19:00 hod., v P., ve spodní hale železniční stanice P.-h. n., u třetího sloupu od provozovny S., po předchozím požití alkoholických nápojů, když se přivedl do stavu nepřičetnosti, fyzicky napadl K. M., tím způsobem, že jej dvakrát udeřil tupým kovovým koncem malé sekyrky a když si poškozený chránil hlavu, udeřil jej topůrkem do pravého zápěstí a následně po pádu poškozeného na zem do něj několikrát kopl, a to do hlavy a těla, a způsobil mu tak dvě tržné rány na hlavě v temenní krajině délky 3 cm.

Proti citovanému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 podal obviněný V. H. odvolání, na jehož podkladě rozhodl Městský soud v Praze, jako soud odvolací, usnesením ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 8 To 67/2006 tak, že obviněným podané odvolání podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítl. Toto usnesení odvolacího soudu bylo doručeno mimo jiné obviněnému V. H. dne 13. 11. 2007, jeho obhájci JUDr. T. M. dne 31. 3. 2006 a Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 2 dne 28. 3. 2006.

Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podal obviněný, prostřednictvím svého obhájce JUDr. T. M., Ph. D. dovolání, které bylo doručeno Obvodnímu soudu pro Prahu 2 dne 10. 4. 2006.

Obviněný svým dovoláním napadl zamítavý výrok citovaného usnesení odvolacího soudu. Ohledně dovolacího důvodu uvedl, že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí a dále, že

v předcházejícím řízení byly dány dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. e), g) tr. ř., neboť proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv bylo pro jeho nepřičetnost nepřijatelné a rozhodnutí soudů spočívá na nesprávném právním posouzení, přičemž odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. e), g), l) tr. ř.

Naplnění uvedených dovolacích důvodů spatřují obvinění předně v tom, že po vyhlášení odsuzujícího rozsudku nalézacího soudu si ponechal lhůtu k podání odvolání, jeho obhájce odvolání podal v době, kdy se práva na odvolání nevzdal, a teprve po svém zadržení se vyjádřil tak, že se vzdává práva na odvolání i za osoby oprávněné. Tato skutečnost však není relevantní, neboť se nemohl práva na odvolání vzdát za situace, kdy již bylo jeho odvolání podáno. V takovém případě mohlo být odvolání toliko vzato zpět, k čemuž však nedošlo. K tomu obviněný dodal, že je prakticky nepřetržitě pod vlivem alkoholu a byl-li zadržen, dozníval u něj stav opilosti, začaly se projevovat abstinenční příznaky a nebyl proto schopen rozlišovat následky svého jednání.

V další části svého dovolání obviněný uvedl, že se trestného činu, jímž byl uznán vinným, po subjektivní stránce nedopustil. K tomu dodal, že neměl v úmyslu někomu ublížit a dále uvedl, že vzhledem k tomu, že je alkoholikem v posledním stadiu alkoholismu, jsou u něj rozpoznávací a ovládací schopnosti setřeny a není ani schopen ovládnout první napití, lze uzavřít, že byl nepřičetný a trestně neodpovědný. Nesprávnost právního posouzení spatřuje v tom, že se soudy nevyřadily s jeho nepřičetností a z ní vyplývající trestní neodpovědností ve smyslu § 12 tr. zák.

Vzhledem k uvedenému navrhl obviněný závěrem svého dovolání, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 8 To 67/2006, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. uvedenému soudu přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Obvodnímu soudu pro Prahu 2 bylo dne 10. 7. 2006 dále doručeno podání obhájce obviněného, JUDr. T. M., Ph. D., datované 7. 7. 2006, adresované Nejvyššímu soudu České republiky, z něhož vyplývá, že obhájce jednal s obviněným bezprostředně po vyhlášení rozsudku nalézacího soudu, přičemž z obsahu rozhovoru jednoznačně vyplynula vůle obviněného podat odvolání proti rozsudku nalézacího soudu, neboť se domnívá, že jmenovaný rozsudek je nesprávný. Z obsahu uvedeného rozhovoru dále vyplývá, že stanovisko obviněného je neměnné, tj. že obviněný na podaném odvolání trvá, a učinil-li jakékoli prohlášení v tom smyslu, že by vzal své odvolání zpět, stalo se tak pouze pod tlakem situace a jeho závislosti.

K dovolání obviněného se vyjádřila nejvyšší státní zástupkyně prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Ten po shrnutí předchozího řízení a obsahu obviněným podaného dovolání uvedl, že dovolání trpí několika vadami. Rozhodnutí odvolacího soudu nebylo dosud obviněnému doručeno a existují tedy pochybnosti o tom, zda dovolání obviněného bylo podáno v souladu s jeho vůlí, přičemž obhájci nesvědčí samostatné právo podat dovolání. Totéž podle mínění státního zástupce platí ohledně jeho řádného opravného prostředku.

Pokud jde o věcné námítky uvedl státní zástupce, že namítaná nepřičetnost obviněného v době spáchání činu není relevantní, neboť obviněný netrpěl a ani netrpí duševní poruchou, a navíc byl stíhán pro skutek, u jehož právní kvalifikace je nezbytný stav nepřičetnosti. Vzhledem k uvedenému konstatoval státní zástupce, že tyto námítky obviněného jsou zjevně neopodstatněné.

S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl státní zástupce, aby Nejvyšší soud České republiky obviněným podané dovolání buď odmítl podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. jako nepřijatelné nebo je odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. pro zjevnou neopodstatněnost, a toto rozhodnutí učinil v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda je v této trestní věci dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou. Shledal přitom, že dovolání obviněného přípustné je [§ 265a odst. 1, 2 písm. a), h) tr. ř.], že bylo podáno v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde je lze učinit (§ 265e odst. 1 tr. ř.), a že bylo podáno oprávněnou osobou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.].

Vzhledem k tomu, že lze dovolání podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze dovolatelem uplatněné dovolací důvody považovat za důvody uvedené v citovaném ustanovení zákona, jejichž existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. V úvahu přitom přicházelo posouzení pouze ve vztahu k ustanovení odstavce prvního § 265b tr. ř.

Obviněný ve svém dovolání označuje jako dovolací důvod nejprve skutečnosti uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. K tomuto je třeba v obecné rovině uvést následující:

Uvedený dovolací důvod v sobě zahrnuje dvě alternativy. Podle první z nich je tento dovolací důvod dán, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí. Jde tedy o případy, kdy bylo zamítnuto nebo odmítnuto obviněným podané odvolání proti rozsudku nalézacího soudu z formálních důvodů uvedených v § 253 tr. ř. bez věcného přezkoumání podle § 254 tr. ř., aniž by byly současně splněny procesní podmínky stanovené trestním řádem pro takový postup. Podle druhé z nich je uvedený dovolací důvod dán tehdy, když v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., byl dán některý z důvodů dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Jde tedy o případy, kdy bylo zamítnuto obviněným podané odvolání proti rozsudku nalézacího soudu postupem podle § 256 tr. ř., tj. po věcném přezkoumání odvolacím soudem podle § 254 tr. ř. s tím, že jej odvolací soud neshledal důvodným.

Obviněný výslovně odkázal na první z uvedených alternativ.

Jak již bylo naznačeno výše, bylo obviněným podané odvolání proti rozsudku nalézacího soudu podle § 253 tr. ř. zamítnuto usnesením odvolacího soudu ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 8 To 67/2006. Z odůvodnění citovaného usnesení přitom vyplývá, že tak odvolací soud učinil, neboť odvolání podal výlučně obhájce, když obviněný sám se svého práva na podání odvolání výslovně vzdal, a to i za osoby oprávněné. Je tedy zřejmé, že námitka obviněného jím zvolený dovolací důvod naplňuje a Nejvyšší soud se jí proto dále věcně zabýval.

Z trestního spisu sp. zn. 4 T 67/2005 vyplývá, že obviněný po vyhlášení rozsudku nalézacího soudu a po poradě se svým obhájcem uvedl, že pokud jde o odsuzující rozsudek, ponechává si lhůtu k podání odvolání (srov. protokol o hlavním líčení ze dne 30. 8. 2005, č. l. 145). Z citovaného trestního spisu dále vyplývá, že dne 22. 9. 2005 bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 2 doručeno podání obhájce obviněného, které obsahuje jeho odvolání (srov. č. l. 155). Z trestního spisu sp. zn. 4 T 67/2005 rovněž vyplývá, že poté, co byl dne 7. 1. 2006 obviněný zatčen, byl následujícího dne proveden jeho výslech, v jehož rámci mu byl doručen rozsudek nalézacího soudu. Obviněný uvedl, že se vzdává práva na odvolání i za osoby oprávněné (srov. č. l. 171). Dále uvedený trestní spis obsahuje faxové podání obhájce obviněného, které bylo zasláno Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dne 6. 2. 2006, v němž obhájce konstatuje, že vzhledem k těžké závislosti na alkoholu není obviněný schopen rozlišit, zda vzít odvolání zpět či nikoliv a jeho zpětvzetí dovolání učiněné po zatčení je tudíž neúčinné. Dále konstatuje, že na podaném odvolání trvá (srov. č. l. 172). Trestní spis sp. zn. 4 T 67/2005 konečně obsahuje i protokol o veřejném zasedání Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. 12. 2007, v jehož rámci bylo proveden výslech obviněného mimo jiné i k

okolnostem podání odvolání a dovolání. Obviněný v rámci tohoto výslechu uvedl následující: „Domnívám se, že kdybych mluvil s panem obhájcem, dal bych mu souhlas, aby za mne podal odvolání proti rozsudku OS Praha 2, a domnívám se, že by nyní, jak mi řekli u OS Praha 2 přezkoumal veškerá rozhodnutí Nejvyšší soud. Proto žádám, aby spis na základě návrhu mého obhájce byl doručen NS ČR.“ (srov. ř. l. 234).

Před samotným posouzením věci je třeba připomenout, že podle § 253 odst. 1 tr. ř. platí, že odvolací soud zamítne odvolání, bylo-li podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která se odvolání výslovně vzdala nebo znovu podala odvolání, které v téže věci již předtím výslovně vzala zpět. Dále je možno připomenout, že podle § 246 odst. 1 tr. ř. platí, že rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku [písm. a)], obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká [písm. b)], zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci [písm. c)], poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody [písm. d)]. Konečně je možno připomenout, že podle § 247 odst. 2 tr. ř. mimo jiné platí, že ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh.

K odůvodnění citovaného usnesení odvolacího soudu je třeba předně říci, že není zcela přesné. Jak již bylo řečeno výše, ponechal si obviněný po vyhlášení rozsudku nalézacího soudu lhůtu k podání odvolání. Po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí nalézacího soudu obhájci obviněného dne 20. 9. 2005, podal obhájce za obviněného dne 22. 9. 2005 v zákonné lhůtě odvolání. Nevyplývá – li z okolností případu, že obviněný výslovně nechce podat opravný prostředek, je třeba předpokládat, že opravný prostředek, který podal za obviněného jeho obhájce, byl podán v souladu s vůlí obviněného, a to i přesto, že se obviněný po poučení o možnosti podat opravný prostředek k této otázce nevyjádřil (srov. přiměřeně č. [62/1972](#) Sb. rozh. tr.). Jelikož do okamžiku podání odvolání obhájcem nic nenásvědčovalo tomu, že by obviněný výslovně vyloučil podání odvolání, lze uzavřít, že odvolání obviněného podané jeho obhájcem dne 22. 9. 2005 bylo podáno oprávněnou osobou, tj. obviněným, prostřednictvím jeho obhájce.

Pokud jde o posouzení vyjádření obviněného učiněné po převzetí vyhotovení rozsudku nalézacího soudu při výslechu dne 8. 1. 2006, pak je možno říci, že bylo-li obviněným jednou řádně uplatněno právo podat odvolání, nemůže se obviněný tohoto práva již vzdát. K vyloučení účinků podaného odvolání v takovém případě slouží institut zpětvzetí odvolání ve smyslu § 250 odst. 2 tr. ř. Vyjádřil-li se proto obviněný po převzetí vyhotovení rozsudku nalézacího soudu, že se vzdává práva na odvolání i za osoby oprávněné, bylo by možno toto prohlášení posoudit již pouze jako zpětvzetí odvolání.

Podle názoru Nejvyššího soudu však takový závěr nelze učinit, a to z následujících důvodů:

Předně takovému závěru neodpovídá slovní vyjádření obviněného. Z obsahu jeho výpovědi ze dne 8. 1. 2006, ale zejména z obsahu jeho výpovědi ze dne 4. 12. 2007 podle názoru Nejvyššího soudu vyplývá, že obviněný patrně vůbec nevěděl, zda jeho obhájce podal proti rozsudku nalézacího soudu odvolání či nikoliv. Za této situace nemohl ani kvalifikovaným způsobem vzít podané odvolání zpět. Trestní řád totiž vyžaduje, aby vzdání se práva na odvolání či zpětvzetí již podaného odvolání učinila oprávněná osoba výslovně (srov. § 250 odst. 1, 2 tr. ř.). Tento požadavek je v trestním řádu zakotven z toho důvodu, aby v tomto směru nevznikaly žádné pochybnosti. Navíc lze konstatovat, že bylo li odvolání obviněného doručeno nalézacímu soudu již dne 22. 9. 2005, tj. několik měsíců před provedením výslechu obviněného dne 8. 1. 2006, který byl proveden rovněž nalézacím soudem, a z projevu obviněného bylo patrné, že ten nereflektuje skutečnost, že již bylo uplatněno jeho právo na odvolání a vzdání se tohoto práva je proto vyloučeno, měl jej nalézací soud poučit (§ 2 odst. 13 tr. ř.) tak, že práva na odvolání se již vzdát nemůže a může toliko podané odvolání vzít zpět ve smyslu § 250 odst. 2 tr. ř.

K uvedenému je možno dodat, že obviněný navíc v rámci výpovědi ze dne 4. 12. 2007 vyjádřil opačnou vůli, a to vůli nechat přezkoumat rozsudek nalézacího soudu v odvolacím řízení a rovněž nechat svůj případ přezkoumat Nejvyšším soudem v rámci dovolacího řízení.

Vzhledem k uvedenému tedy lze uzavřít, že odvolání, které za obviněného podal jeho obhájce, bylo podáno oprávněnou osobou ve smyslu § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř., přičemž obviněným nebylo výslovným prohlášením vzato zpět ve smyslu § 250 odst. 2 tr. ř., a Městský soud v Praze proto pochybil, když toto odvolání zamítl postupem podle § 253 odst. 1 tr. ř., jako podané osobou k tomu neoprávněnou. Za této situace lze uzavřít, že bylo odvolacím soudem rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozhodnutí uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, a je tedy napadené rozhodnutí vadné z dovolacího důvodu podle první alternativy § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

Pokud jde o druhou alternativu § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., resp. prostřednictvím této alternativy namítané dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. e), g) tr. ř., je nutno dodat, že posouzení uvedených dovolacích důvodů nepřichází za nastalé situace vůbec v úvahu. Je tomu tak proto, že se odvolací soud námitkami obviněného uvedenými v jeho odvolání prozatím vůbec věcně nezabýval, neboť jeho odvolání, jak již bylo řečeno výše, nesprávně zamítl postupem podle § 253 odst. 1 tr. ř., tj. z formálních důvodů bez věcného přezkoumání.

Vzhledem ke specifické konstrukci trestného činu opilství podle § 201a tr. zák., věcným námitkám obviněného obsaženým shodně v jeho odvolání i dovolání a vzhledem k obsahu trestního spisu sp. zn. 4 T 67/2005, zejména znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, který byl vypracován znalkyní MUDr. J. K., CSc. (srov. č. l. 15–20) a výpovědi znalkyně ze dne 8. 4. 2005 (č. l. 21–22), považuje Nejvyšší soud za potřebné nad rámec dovolacího řízení dodat, že při věcném posouzení námitek obviněného by se odvolací soud měl pečlivě zabývat jeho zaviněním ve vztahu ke spáchání trestného činu opilství podle § 201a tr. zák., resp. ve vztahu k intoxikaci, která byla důvodem nepřičetnosti obviněného. Z citované výpovědi znalkyně MUDr. K., CSc. totiž vyplývá, že obviněný, jako alkoholik v tzv. terminální fázi alkoholismu, není schopen zdržet se požívání alkoholu, neovládá první napití a není také schopen započatou konzumaci alkoholu přerušit, ač zná účinky alkoholu na své chování (srov. č. l. 22). Otázka, zda je obviněný vůbec schopen odolat požívání alkoholických nápojů či nikoliv, je přitom rozhodná pro posouzení, zda se do stavu nepřičetnosti přivedl zaviněným (byť i nedbalostním) požitím alkoholických nápojů či nikoliv (srov. přiměřeně č. [6/1974](#) Sb. rozh. tr.). Citované rozhodnutí bylo sice učiněno a publikováno za platnosti úpravy, která trestný čin opilství vůbec neznala a byla založena na principu vyjádřeném v § 12 odst. 2 tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 1991), totiž, že vyloučení trestnosti za spáchaný čin pro nepřičetnost se neuplatní a čin se posoudí podle skutkové podstaty, kterou pachatel objektivně naplnil, tehdy, přivede-li se pachatel do stavu nepřičetnosti, byť i z nedbalosti, požitím návykové látky. Nicméně závěry uvedené v citovaném rozhodnutí ohledně zavinění se podle názoru Nejvyššího soudu uplatní i pro současnou právní úpravu – odpovědnosti za čin spáchaný v nepřičetnosti vyvolané zaviněným požitím nebo aplikací návykové látky podle specifické skutkové podstaty trestného činu opilství (§ 201a tr. zák.).

Trestní odpovědnost pachatele je totiž i u trestného činu opilství podle § 201a tr. zák. vázána na existenci jeho zavinění, a to ve vztahu k intoxikaci, jež u něj způsobila nepřičetnost. Jinými slovy nemůže-li pachatel ovládnout nutkání požití alkoholické nápoje (např. právě pro konečnou fázi závislosti na alkoholu) a neovládá tak ani to, zda se přivede požitím alkoholických nápojů do stavu nepřičetnosti, v němž se dopustí jednání, které má jinak znaky trestného činu, nelze jej podle názoru Nejvyššího soudu učinit vůbec trestně odpovědným, neboť je jeho trestnost vyloučena právě pro nepřičetnost.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání obviněného V. H. je v uvedeném směru odejmutí přístupu k

odvolacímu soudu opodstatněné, zrušil podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. napadené usnesení odvolacího soudu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil Nejvyšší soud rovněž další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Městský soud v Praze se bude znovu zabývat odvoláním obviněného.

Městský soud v Praze je v dalším řízení povinen postupovat podle § 265s odst. 1 tr. ř. a je také povinen respektovat zákaz reformationis in peius (§ 265s odst. 2 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)